

Šťastný Art

Co by ti tvůj pejsek řekl,
kdyby uměl mluvit

Denisa Prošková
Jana Trnková

Šťastný Art

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Denisa Prošková
Šťastný Art – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Šťastný Art

Co by ti tvůj pejsek řekl,
kdyby uměl mluvit

Napsala a ilustrovala

Denisa Prošková

ve spolupráci s cennými radami Jany Trnkové

FRAGMENT

*Dětem i dospělým, kteří mají rádi přírodu.
A také památce irského vodního španěla
Edgara Degase, zvaného mými syny Eža,
nejoriginálnějšího psa v historii naší rodiny.*

Slovo na úvod

Moje maminka Jana mi ukázala spoustu věcí. Například mi ve třech letech strčila do ruky tužku. Od té doby jsem už nikdy nepřestala kreslit.

Také mne naučila milovat a respektovat psy. Chová je přes třicet let a já ji velmi vážně podezírám, že rozumí jejich řeči víc, než okolní svět tuší.

Díky ní vím, že pejskovi je dobře tam, kde lidi respektují jeho duši a instinkty.

Nepolidšťují ho, ani neberou jako zvíře, jehož charakter je třeba zlomit.

Pes je pozoruhodný kamarád, a pokud mu věnujete dostatek péče, času i pozornosti, dbáte na jeho potřeby, královsky se vám odmění. Láskou a věrností.

Už dlouho jsme si s mojí maminkou říkaly, že by se nám líbilo přiblížit psí svět dětem, které potřebují vlastně totéž co štěňata. Pozornost, pochopení i citlivé, ale důsledné vedení. Jen tak z dítěte i štěněte vyrostе v dospělosti spokojený šťastný tvor.

Držíte v ruce knížku, kterou jsme tvořily s radostí, a doufáme, že se vám bude líbit.

Denisa Prošková
Jana Trnková

Ještě než se pustím do vyprávění...

Papírový a nepapírový pes

Říkejte mi Art. Ani Artur, ani Artuš. Prostě Art. Také mě můžete oslovovat pane nebo Jeho Veličenstvo. Třeba: „Jeho Veličenstvo Arte, nežerte ten buřt. Víte, že psi uzenyiny nesmí. Bude vám špatně. Fuj! Mazejte od něj!“ Mé celé jméno totiž zní Artebello z Kamilkového zámku a jsem papírový pes. V naší psí říši jsem něco jako kníže ve vaší člověčí. Dá rozum, že nejsem vystřižený ze čtvrtky nebo listu vytrženého ze sešitu. Papírový se říká, když rodiče štěňete, děda s babičkou i praděda s prababičkou patří jen k jednomu druhu psů. Lidi si to zapíšou na papír, děsně se z něj radují a tím papírem se i chlubí. Proč, to musím teprve zjistit.

Psů je spousta plemen. Ale vás lidí jakbysmet ocasem.

Jednomu člověku rostou blondaté vlasy a jinému zrzavé. Někdo má bílou pleť a další černou. Jste pořád všichni lidé, každý však vypadáte jinak. Já také vypadám jinak než třeba jezevčík. Proto nejsem jezevčík, ale švýcarský bernský honič. Švýcarští honiči se totiž ještě rozdělují podle barev skvrn na kožichu na čtyři různé typy. Nám s černými skvrnami na bílé srsti se právě říká bernští. A já si myslím, že jsme i nejhezčí!

Málem bych zapomněl. Stejně jako si papírového psa nikdo nevystrihl, Kamilkový zámek také není žádný opravdový zámek, ale malý cihlový dům porostlý psím vínem a s velikou zahradou. Patří slečně Kláře, která si v domě zařídila psí chovnou stanici.

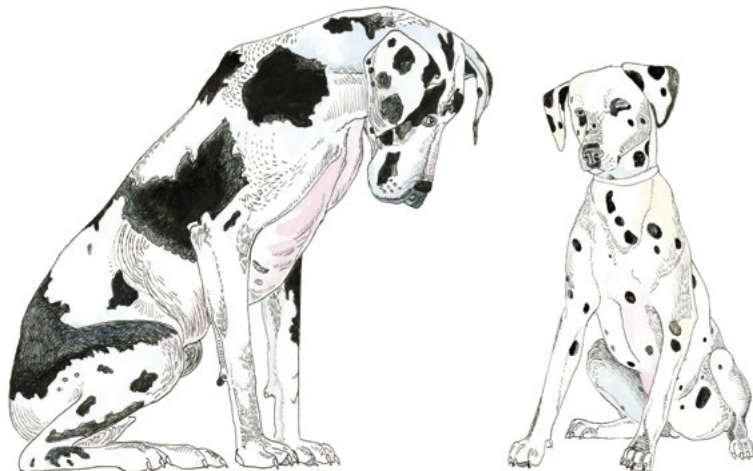
Chovat psy neznamená, že by Klára chodila po svém domě sem a tam, chovala mě a moje sourozence v náručí a zpívala nám uko-lébavky.

Chovná stanice je místo, kde se člověk stará o psí mámu, která se zase stará o svá štěňata. Když štěňata povyrostou, koupí si je cizí lidi a vezmou je k sobě domů.

Vrrrr, nejsem doga

S psími plemeny je pořád něco. Třeba mě si lidi kvůli černým fle-kům na bílém kožichu pletou s dalmatinem. Pche, dalmatin. Stejně je slavný jen proto, že o něm dávali v kině kreslený film *101 dalmatinů*. Ještě víc se ale směju, když na mě někdo pokřikuje: „Hele, doga.“ Asi by si měl pořídít silnější brýle. Doga mi je podobná asi jako žába pomeranči. No dobře, to jsem trochu přehnal, je mi podobnější. Hlavně černobílou barvou, ale koukněte. Vždyť má úplně jinou hlavu než já.

Tak a teď už můžu začít doopravdy

ČÁST I.

Kamilkový
zámek

Potmě

Štěňata bernských honičů vypadají čerstvě po narození jako malinké plyšové hračky.

Nejinak tomu bylo se mnou a mými třemi bratry a jednou sestrou. Ale jenom mě si Klára vyfotila zvlášť. Byl jsem totiž tak prťavý, že jsem se jí vešel do dlaně a ještě kolem mě zbylo místo. Aby na snímku vyniklo, jaký jsem drobeček, opatrně mě položila na stůl vedle hrnku s čajem. Dneska, když bych ten hrnek ze stolu čumákem v pohodě shodil, by jí nikdo nevěřil. Ještě že si Klára všechno, co se týče nás psů, fotí. Ze svých prvních hodin na světě si nepamatuju ani chlupek. Neviděl jsem si ani na špičku čumáku. Byl jsem slepý jako všechna štěňata po narození a kolem mě se rozprostírala tma tmoucí. Oči jsem otevřel až za čtrnáct dnů.

Prvních deset dní

Všechno, co se pak dělo, znám jen z vyprávění. Prvních deset dní jsem totiž nejenže nic neviděl, ale ani neslyšel. Můj čenich taky nic necítil a nožičky mi rovněž nesloužily. Nedovedl jsem se postavit, natož chodit. Desetidenní štěně prostě jen leží a tluče mu srdíčko.

Jediné, co jsem hned uměl sám od sebe, bylo sát a najít si na mámině břiše knoflík, ze kterého teklo mléko.

Jak jsem se k němu dostal? Takovými zvláštními pohyby, jako bych plaval. Špatně se vysvětlují někomu, kdo neviděl úplně malinkatá štěňata.

Kde se tohle štěňata učí, se mě neptejte. Nevím.

Maminka Kometa mi pravidelně poctivě olizovala břicho, zadeček i pindíka. Teda fuj. Žádné fuj! Psí máma své děti jazykem masíruje,

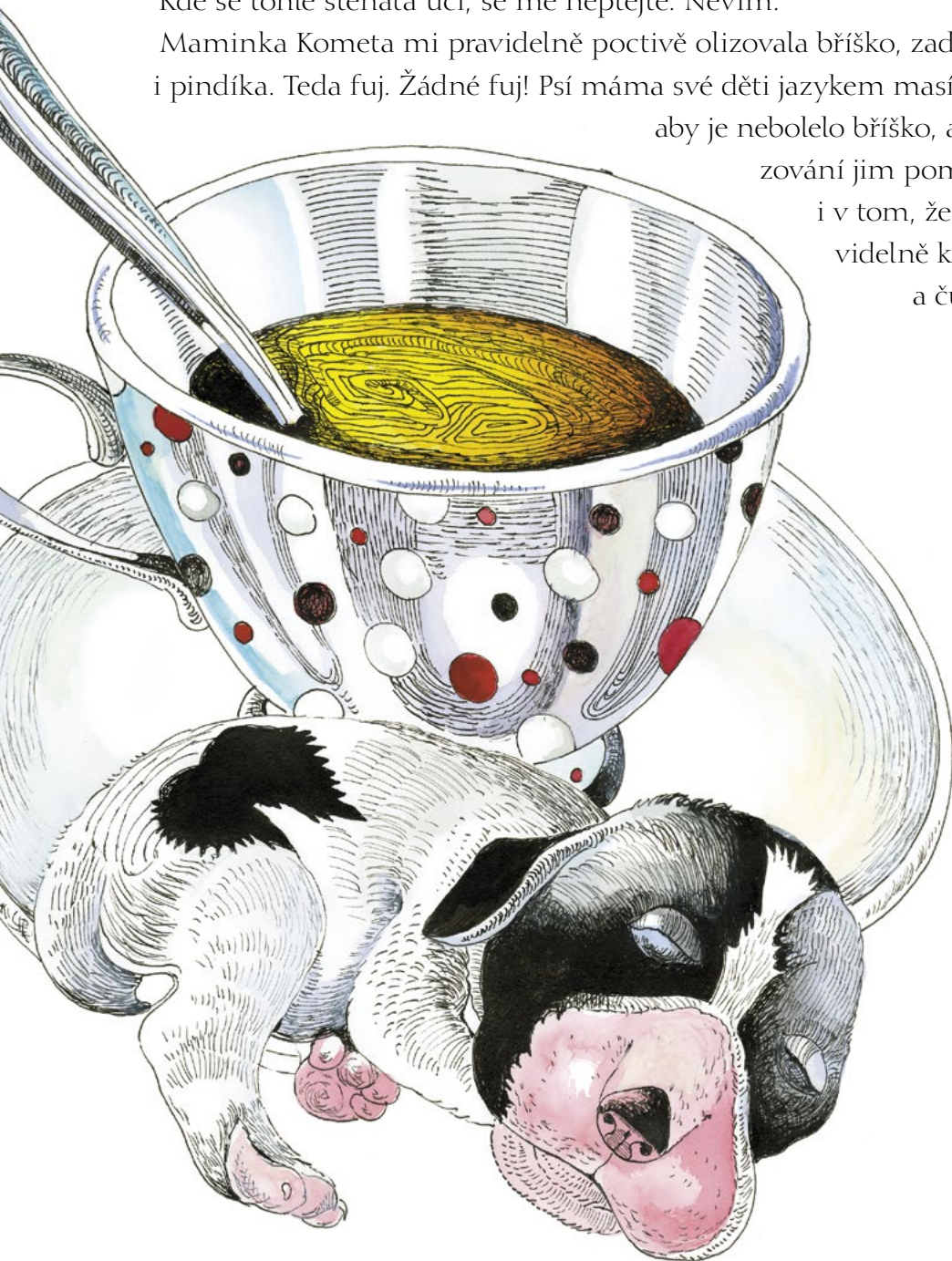
aby je nebolelo břicho, a oli-

zování jim pomáhá

i v tom, že pra-

videlně kakají

a čurají.

Hejhuláci mají smůlu

Klára fotku, na které ležím před hrnkem s čajem, vystavila na internetu. Od té doby jí pořád někdo telefonoval. „Ten je boží! Je ke koupi? Máte i jiná štěňata?“ Klára odpovídala: „Ano, mám i další čtyři. Všechna jsou už ale zmluvená novými majiteli.“

Trošku lhala. Zmluvení jsme byli jen moje sestra a já. Klára by totiž nikdy nedala žádného psa jen tak nějakému hejhulovi z ulice, kterého v životě neviděla. Kdo chce štěně z Kamilkového domu, musí nejdřív přijít na návštěvu, aby si ho prohlédla. A ten člověk taky hned vidí, jestli se máme já, moji sourozenci a naše máma Kometa u Kláry dobře.

My psi k sobě, když se chceme poznat, čucháme. Lidi se místo čuchání jen koukají nebo spolu mluví. Jenže Kláře koukání a mluvení nestačí. Ještě se radí s Kometou: „Co myslíš, budou se mít u něj tvoje děti dobře?“ Na první pohled se zdá, že je už Klára z nás psů trochu praštěná. Praštěná? Ale není. Kometa se totiž v lidech ještě nikdy nespletla. Sice neumí říct lidskou řečí proč, ale hned pozná, komu se dá věřit a kdo Kláře lže. Hejhula nebo hejhulice se můžou na Kometu usmívat od ucha k uchu, stejně se však od nich, když jim nevěří, nenechá pohladit ani špičičkou prstu.

Moje psí máma má totiž dokonalý čich na zlo. Zlo podle ní smrdí hůř než zkažený salám zapomenutý v igelitové tašce na prudkém slunci. Všem psům se ze zla zvedá žaludek, jen lidi mají divné nosy a necítí ho. Na smradlavého zlouna Kometa dokonce celou dobu,

dokud neodejde, vrčí a nespustí z něj oči. Klára proto Kometě přezdívá vrchní policajtová. Ale ani zájemci o štěňata, na které Kometa nevrčela a směli ji pohladit, nevyhráli. Dřív než za dva měsíce jim Klára žádné štěně nevydá. „Nezlobte se,“ vysvětluje nedočkavcům, „ale psí mimina, stejně jako lidská, potřebují zůstat u mámy co nejdéle.“

A když jsou někteří doopravdy hodně zlí, dokonce celou dobu, dokud neodejdou, Kometa vrčí a nespustí z nich oči.

Jeden týden a tři dny na světě

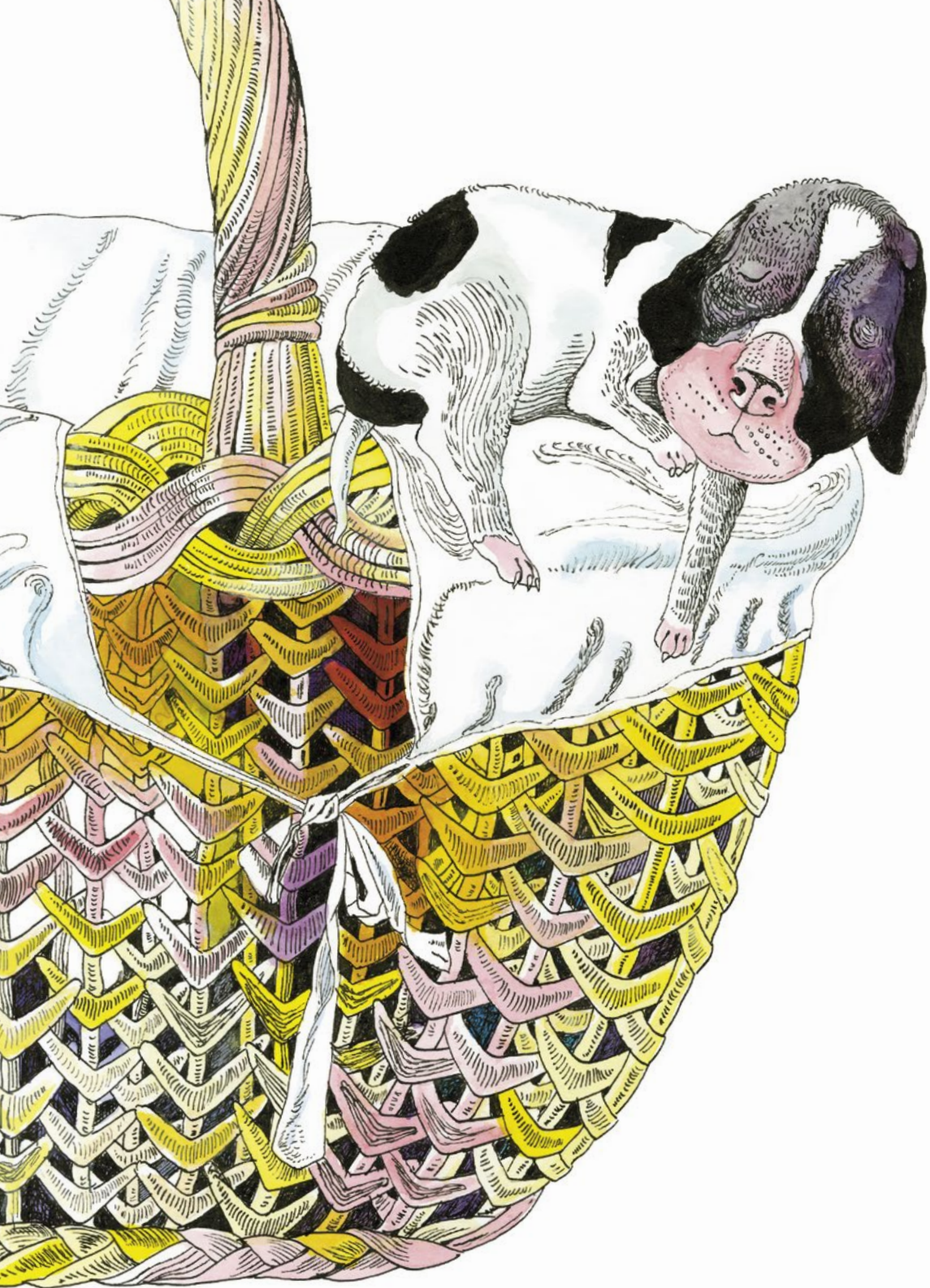
Máma Kometa mě učí počítat. Jedna. Jeden mám ocásek nebo čumák. Dvě. Dvě mám oči nebo uši. Tři. Tři mi narostly dlouhé chloupky na bradě.

Už jsem jeden týden a tři dny na světě a za tu dobu se hodně věcí změnilo.

Z ničeho nic jsem otevřel jedno oko, pak druhé oko a úžasem jsem se počural. Světlo! Tolik světla. Konečně jsem viděl hemžící se tělíčka ostatních štěňat. Veliká horká hora, která se pomalu zvedala a klesala, byla dýchající máma Kometa. Všude okolo nás se tyčily vysoké hnědé stěny. Nejdřív jsem se o ně jenom opíral. Potom jsem do stěn začal škrábat drápky na nohou. A nakonec po nich zkusil popolézt nahoru.

Auvajs, žuchnul jsem zpátky. Jenže já se jen tak nevzdal. Škrábal jsem se po stěně zas a znovu, až jsem byl strašně vysoko

a začal se bát. Vystrčil jsem bradu ven. No páni psi! V poslední chvíli mě zachytila Klára, jinak bych vypadnul z košíku na zem.

„Nejmenší a nejzvědavější,“ smála se Klára, „kam se hrabeš, umělče?“ Klára se zarazila. „Jasně, Artebello. Španělsky se umění řekne Artebello, zkráceně Art. Arte, blahopřeju. Za svůj horolezecký výkon dostáváš jako první ze všech štěňat jméno.“ Nevím, co je ho-ro-le-zec-ký. Asi že jsem vylezl z košíku nahoru. Nevím, co je u-mě-ní. Ale to jméno se mi zatraceně líbí!

Dva týdny na světě

Další hodina počtů. Jedno ucho a druhé ucho jsou dvě uši. Jeden týden, dva týdny. Další hodina počtů. Jedno ucho a druhé ucho jsou dvě uši.

Čichám, čichám

Dva týdny, co jsem na světě, se mi v čenichu narodil čich. Jeden den v něm nebyl, a druhý jsem už zdálky po čichu poznal, když přicházela Klára. Nejlíp mi ale voněla máma Kometa. Zato se mi nelíbilo, že začala bez varování mizet. Spal jsem, pak jsem se vzbudil, a máma nikde. Zatím se ale vždycky vrátila. Najednou však voněla